

עין משפט
גרי מצוה

בב א מיי פ"ו מהל' מעשה קרבנות הלכה ד':

בב ב ג ד ה מיי פ"ה מהל' פרה הל' ד':

בב ד מיי פ"ג מהל' עבודת יוה"כ הל' ו':

א ד ח מיי שם הל' ט: ב ט י מיי שם הלכה י:

ג ב מיי שם הלכה ח:

ד ל מיי פ"ח מהלכות בית הבחירה הל' ו':

ה מ מיי פ"י מהלכות מעשה הקרבנות הל' א':

תורה אור השלם

1. ודוֹרִיצִי אֶת כָּל הַפֶּה אֶל מַחֲוֵי לַפִּתְחָה אֶל מְקוֹם שְׁדוּר אֶל שַׁף הַדֶּשֶׁן וְשָׂרָף הַמִּזְבֵּחַ עַל עֵצִים כָּאֵשׁ עַל שַׁף הַדֶּשֶׁן יִשְׂרָאֵל:

2. והשָׂרָף אֹתָם יַבֵּס בְּגִדָיו וְרָחַץ אֶת בִּשְׂרוֹ בַּמִּים וְאַחֲרָי כֵּן יָבֹא אֶל הַמִּזְבֵּחַ: וְקָרָא טו כח 3. לִבֵּי נָא וְנִבְחָה יִמְרֹךְ אִם יִהְיֶה חֲטָאִיכֶם כְּשֵׁנִים כְּשֶׁלֹּג לִבְיָנוּ אִם יֵאָדְמוּ כְּתוּלָעַ כְּעֹמֶר יִהְיֶה:

יְשִׁיעֵנוּ א יח 4. בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא קוֹשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעֵתָם אֶת נַפְשֵׁיכֶם כָּל מִלְאָכָה לֹא תַעֲשֶׂה:

במדבר כט ז 5. אִכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר בְּפֶה בָּדָם לִמְלֵא אֶת יָדָם לְקֹדֶשׁ אֹתָם וְיָר לֹא יֵאכַל כִּי קֹדֶשׁ הֵם: שְׁמוֹת כט לג

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

רבינו חננאל

אמר רבא מאן תנא דפליג על ר' יוסי הגלילי ר' אליעזר בן יעקב היא דתניא על שפך הדשן ישרף שיהא שם דשן שיקדים שם דשן. ר' אליעזר בן יעקב אומר שיהא מקומו משופך. ודחי אבבי דילמא במקומו משופך פליגי ולא דלא כבי ר' אליעזר בן יעקב על שפך הדשן ממש. מאן דאמר ניתך הבשר והחלב היתוך מים אין טעמא בנדים, ההריכה נמי כמו היתוך הוא שהרי לא נותר בשר, ואינו מטמא בנדים. ומי שאמר משנעשה אפר ההריכה אינה אפר ומטמא בנדים. אמרו לכהן גדול הגיע שיעור למדבר בו. אמר אבבי ש"מ קסבר ר' יהודה בית חדרור מדבר הוא. קמ"ל כיון שהגיע למדבר נעשת מצווה. הדרן עלך שני שעירי

בא לו כהן גדול לקרות אם רוצה בבגדי בוץ קורא בו'. דייקן ממתני' דקריאה לאו עבודה היא. ומדקרי בבגדי ברוך ש"מ רבדני ביוץ כהונה ניתנו ליהנות בהן. ואע"ג דאסיקנא לשמעתא כי ניתנו ליהנות בהן, דחינן דילמא שני קריאה דצורך עבודה

היא. הכי נמי דחינן דלא היו ישינים בבגדי קדש הא מיכל אכלי בהו. דילמא שני אכילה דאית בה כפרה כעבודה היא, דתניא ואכלו אותם אשר כופר בהן, מלמד כיון שהכהנים אוכלין אותם בעלין מחכפרין. איכא דאמרי שינה הוא דלא הא הילוך בהו שרי. ודחינן אפילו הילוך אסור,

על המחילה ועל סדר הכריתות. צירושלמי (פ"ו ה"א) מנין (לקרות) [נקריאת] הפרשה ר' אליזי בשם ר' יוחנן ויעש ממ"ל כאשר צוה ה' מנאן לקריאת הפרשה. ואם רצה לקרות בבגדי ביוץ קורא. אבל בבגדי וזב אין לקרות שאין ללבוש בתחילה בגדי וזב אם לא לצינך עבודה, ואמרינן לעיל בפרק הממונה [ג], א] שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה ועשון שחטא טבילה סמוך לעבודה כהונה. גמ'. מבכ"ז דקריאה לאו עבודה היא. מדלא צעין שומקנסה לצינור לכל הפחות, ועוד דאטענית אינו כמות ותלוק כפי רש"י אלא הוא כמו שדין להעשף (בס) [בה] כמו אדרת שנער איטעל דמילתא בטנהדרין [נח, א] ואיטעל דפרקוה אמימנא ויבמות סו, ב]. וכן היה לזבז איטעלל בת מאה [שבת קכח, א], וכן נותנין לו כל ימות הרגל ולאציטלנו [מו"ק י, ב], וכן מרגוש ירושלמי דייקא שם ויפת אל שהמלה נבדשתה ט, גו., שנעמט שהוא כעין סדין ולא חלוק וכמותה. ולאזורה משמע שאינה בגדי הכוהה צוה הענין. ולא כפי רבותיו של רש"י שפי' לעיל בפרק הממונה [נה, ב] דהתן שעשמה לו אמו כמות בד מאה מנה לזבשה ועובד בה עבודת יחיד דהיינו מקרא פרשה באטענתל לנן משל', דלא [פרין] [פרשית] האל שאינו כמות, וגם הקשה רש"י שם פליהם דלא קמי צם האל ונלכד שומקנסה לצינור, וגם הפייט יסד את הכמות סוכר [שאין] [סאן] בגדי הכוהה, ועוד דלא אמרינן [בבבלי ו'] [הכא מכללן] דקריאה לאו עבודה היא, ועוד עבדי חשיב ואפילו של יחיד לא היה מקשה כהן כלום.

סח:

במחנה לרבות אפילו חוץ למחנה אחת דלא תימא חוץ לג' מחנות כמו פרים הנשרפים בלאו קרא נגמר מחוץ למחנה דטומאת בגדים דמנו להדדי דתרווייהו לאו מכשירים נינהו וגרסה לי דלי לא כתב

במחנה הוה גמרינן מפרה דלף על גב דהאי מכשיר והאי לאו מכשיר הוא מכל מקום כיון דלדידי ואדידי בשמיטת חוץ איירי דכתיב גבי פרה והוציא אותה אל מחוץ למחנה ושחט אותה לפניו וגמרינן להו מהדדי ופרה גמרינן מפריס הנשרפין משריפתן ולא מטומאתן דלשריפתן דמיא דלדידי ואדידי מכשיר הוא אצל לטומאתן לא דמיא כלל:

הדרן עלך שני שעירי

וזהו השורף זה המסייע בשעת שריפה יכול אף משנעשו אפר מטמאין בנדים ת"ל אותם האותם מטמאין בנדים ולא משנעשו אפר מטמאין בנדים ר"א ברכי שמעון אומר הפר מטמא ניתך הבשר אינו מטמא בנדים מאי בינייהו ^ט איכא בינייהו דשויה חרוכא: **בתנאי'** אמרו לו לכהן גדול הגיע שעיר למדבר וּמַנְיִין היו יודעין שהגיע שעיר למדבר דירכאות היו עושין וּמַנְיִין בסודרין ויודעין שהגיע שעיר למדבר אמר ר' יהודה והלא סימן גדול היה להם מירושלים ועד בית ^ז חדרורו שלשה מילין הולכין מיל וחזורין מיל ושהיון כדי מיל ויודעין שהגיע שעיר למדבר [א] ^ה ^ב ר' ישמעאל אומר והלא סימן אחר היה להם לשון של זהירות היה קשור על פתחו של היכל וכשהגיע שעיר למדבר היה הלשון מלבין שנאמר ^ג אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו: **גמ'** אמר אבבי ש"מ בית חדרורו במדבר קיימא והא קמ"ל [ו] דקסבר רבי יהודה כיון שהגיע שעיר למדבר נעשית מצווה:

הדרן עלך שני שעירי

בא לו כהן גדול לקרות יאם רצה לקרות בבגדי בוץ קורא יואם לאו קורא באצטלית לבן משלו ^ב חוון ^ג הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת וראש הכנסת נותנו לסגן והסגן נותנו לכהן גדול וכהן גדול עומד ומקבל ^ו וקורא ^ז ואחרי מות ואך בעשור וגולל ספר תורה ומניחו בחיקו ואומר יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן ^י ובעשור שבחומש הפקודים ^ק קורא על פה ומברך עליה שמונה ברכות על התורה ועל העבודה ועל ההודאה ועל מחילת העון ^ט ועל המקדש ^{יג} בפני עצמו ^י ועל ישראל בפני עצמן ועל ירושלים בפני עצמה ^א ועל הכהנים בפני עצמן ועל שאר התפלה ^כ ההרואה כהן גדול כשהוא קורא אינו רואה פר ושעיר הנשרפין והרואה פר ושעיר הנשרפין אינו רואה כ"ג כשהוא קורא ולא מפני שאינו רשאי אלא שהיתה דרך רחוקה ומלאכת שניהן ^ט שוה כאחת: **גמ'** מדרקתני באצטלית לבן משלו מכלל דקריאה לאו עבודה היא וקתני אם רצה לקרות בבגדי בוץ קורא שמעת מינה בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן דילמא שאני קריאה דצורך עבודה היא דאיבעיא לן בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן או לא ניתנו ליהנות בהן ת"ש ^טלא היו ישנים בבגדי קודש שינה הוא דלא הא מיכל אכלי דילמא שאני אכילה דצורך עבודה היא ^ז כדתניא ^ה ואכלו אותם אשר כופר בהם ^ב מלמד שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרין שינה הוא דלא הא הלוכי מהלכי בדין הוא דהלוכי נמי לא וסיפא

רצה צעמן ישראל ומרצה העבודה דדציר ציתך וכו' שאותך לצדך ציראה נעבוד: ועל ההודאה. מודים אנחנו לך עד הטוב לך להודות. על העבודה מצרך נצטיל העבודה שעבד והודאה סמוכה לעבודה דכתיב וזבת תודה יכבדניי (תהלים ג) אחר עבודה תודה והיא הודאה: על מחילת העון. מחול לעונותינו ציוס הכפורים הזה וכו' עד מלך מוחל וסולח לעונותינו וכו': על המקדש. מתפלל על המקדש וחומס צרוך שצחר במקדש: ועל הכהנים. מתפלל על הכהנים וחומס צרוך שצחר בזרעו של אהרן וכן על ישראל: ועל שאר התפלה. מפרש בגמרא ^ט: **גמ'** נתנו ליהנוט. נתן רשות ליהנות בהן בלא שעת עבודה: שינה הוא דלא. שמא יפית:

[נחלקן] [נלעל] שעד אותה שעה לא היה מלבין כדקאמר לעיל דילמא קדים ומלבין כו' וזמנין דגמיי ליה לרישוי כו' (אלא) [אלמלא] לא היה מלבין עד שעת דחסיפא לגמרי, ולפי [מה] שפירש התלמוד המשנה לעיל (לימא) [לימ] ליה לרי' יהודה דהכא שדיו קושרין אותו חזיו כסעל ותליו כיון קרינו כיון שמלבין היה (מגיש) [נשוגיען] למדבר. הדרן עלך שני שעירי

פרק שביעי בתנאי'. בא לו בתן גדול לקרות בו'. האל הואיל והפסוק עבודת היום וגם עשה עיקר עבודות כפרה יס לקרות ולגבך שביעי בתנאי'. ואם רצה לקרות בנבגדי ביוץ קורא. אבל בבגדי וזב אין לקרות שאין ללבוש בתחילה בגדי וזב אם לא לצינך עבודה, ואמרינן לעיל בפרק הממונה [ג], א] שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה ועשון שחטא טבילה סמוך לעבודה כהונה. גמ'. מבכ"ז דקריאה לאו עבודה היא. מדלא צעין שומקנסה לצינור לכל הפחות, ועוד דאטענית אינו כמות ותלוק כפי רש"י אלא הוא כמו שדין להעשף (בס) [בה] כמו אדרת שנער איטעל דמילתא בטנהדרין [נח, א] ואיטעל דפרקוה אמימנא ויבמות סו, ב]. וכן היה לזבז איטעלל בת מאה [שבת קכח, א], וכן נותנין לו כל ימות הרגל ולאציטלנו [מו"ק י, ב], וכן מרגוש ירושלמי דייקא שם ויפת אל שהמלה נבדשתה ט, גו., שנעמט שהוא כעין סדין ולא חלוק וכמותה. ולאזורה משמע שאינה בגדי הכוהה צוה הענין. ולא כפי רבותיו של רש"י שפי' לעיל בפרק הממונה [נה, ב] דהתן שעשמה לו אמו כמות בד מאה מנה לזבשה ועובד בה עבודת יחיד דהיינו מקרא פרשה באטענתל לנן משל', דלא [פרין] [פרשית] האל שאינו כמות, וגם הקשה רש"י שם פליהם דלא קמי צם האל ונלכד שומקנסה לצינור, וגם הפייט יסד את הכמות סוכר [שאין] [סאן] בגדי הכוהה, ועוד דלא אמרינן [בבבלי ו'] [הכא מכללן] דקריאה לאו עבודה היא, ועוד עבדי חשיב ואפילו של יחיד לא היה מקשה כהן כלום.

שני שעירי פרק שישי יומא

לפנוה של ירושלים. שכל מעשה חטאת בצפון: **אזינס הדשן.** לרץ שיקדים לשם דשן המזבח שיהא נקרא קודם לכן מקום שפך הדשן מכלל דלתנא קמא לא לרץ: **רבי אליעזר בן יעקב הוא.** דלאמר לא אשמועינן אלא שיהא מקומו מדרון שיהא דשנו משתפך: **ודילמא במקומו משופך הוא דפליגי.**

ומודה רבי אליעזר בן יעקב שיקדים שם דשן אלא דצעי נמי מקומו משופך: **השורף.** המתעסק בצרכי שריפתן בגופן דכתיב אותם כגון המסייע בשעת שריפה והאי תנא אית ליה כרבי שמעון דלין מטמאין בגדים עד שיצאת בהן האור: **דשויה חרוכא.** דהוי ניתך הבשר ואפר מיהו לא הוו. לתנא קמא מטמאין עד שיעשו אפר דלאותם קרינא ציה לרבי אלעזר צרבי שמעון שויה: חרוכא לא מטמא דלא פר מיקרי: **בתנאי' אמרו לו לכהן גדול וכו'.** שאינו רשאי להסתחיל בעבודה אחרת עד שהגיע שעיר למדבר שנאמר ^ט ושלח את השעיר במדבר ואחר כך ואת חלצ החטאת יקטיר המזבחה: **דירכאז.** בני אדם עומדים מירושלים לזקוק צכדי שיראה זה סימנו של זה ומניינין אותם הסמוכין למדבר בצדורין וזה הסמוך לו רואה ומניף גם הוא ורואה חצירו הסמוך לירושלים. דירכאות בלע"ז רידירגרד"ש: **עד ציוס חדודו.** הוא ראש המדבר ושם נתקיים ושלח את השעיר במדבר: **הולנין מיל.** כדאמרן לעיל [סו:] מיקרי ירושלים מלויין אותו עד סוכה הראשונה: **גמ'** **נעשים מלוטו.** ומתחיל לקרות הפרשה:

הדרן עלך שני שעירי

בא לקרוס. את הפרשה דילפינן ממלוואים דאמרינן צפ"ק [דף ה:] מניין שאף מקרא פרשה מעבד וכו': **אס רצה לקרוס צגגיו נוץ.** שהוא לזבז עכשיו שעבד בהן עבודת היום: **אטעניס.** לזבז כמין חלוק: בית הכנסת היה סמוך לעזרה צחר הצית: **חון הכנסת.** שמש: **ראש הכנסת.** על פיו נחמתיך לרבי הכנסת מי מפטיר מי פורס על שמע מי עובר לפני המזיבה: **ואך נעשורי.** שצפרשת אמור אל הכהנים: **ואומר יוסר ממה שקריסי וכו'.** בגמרא ^א מפרש טעמא: **שצחומס הפקודים.** ספר וידבר שמתחיל צמנינן של ישראל ופרשת פינחס צאותו ספר ושם המוספין אמורין: **קורא על פה.** טעמא מפרש בגמרא ^ט: **על הסודר.** צרכה של אחריה אשר נתן לנו וכו': **ועל העבודה.**

[נחלקן] [נלעל] שעד אותה שעה לא היה מלבין כדקאמר לעיל דילמא קדים ומלבין כו' וזמנין דגמיי ליה לרישוי כו' (אלא) [אלמלא] לא היה מלבין עד שעת דחסיפא לגמרי, ולפי [מה] שפירש התלמוד המשנה לעיל (לימא) [לימ] ליה לרי' יהודה דהכא שדיו קושרין אותו חזיו כסעל ותליו כיון קרינו כיון שמלבין היה (מגיש) [נשוגיען] למדבר. הדרן עלך שני שעירי

פרק שביעי בתנאי'. בא לו בתן גדול לקרות בו'. האל הואיל והפסוק עבודת היום וגם עשה עיקר עבודות כפרה יס לקרות ולגבך שביעי בתנאי'. ואם רצה לקרות בנבגדי ביוץ קורא. אבל בבגדי וזב אין לקרות שאין ללבוש בתחילה בגדי וזב אם לא לצינך עבודה, ואמרינן לעיל בפרק הממונה [ג], א] שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה ועשון שחטא טבילה סמוך לעבודה כהונה. גמ'. מבכ"ז דקריאה לאו עבודה היא. מדלא צעין שומקנסה לצינור לכל הפחות, ועוד דאטענית אינו כמות ותלוק כפי רש"י אלא הוא כמו שדין להעשף (בס) [בה] כמו אדרת שנער איטעל דמילתא בטנהדרין [נח, א] ואיטעל דפרקוה אמימנא ויבמות סו, ב]. וכן היה לזבז איטעלל בת מאה [שבת קכח, א], וכן נותנין לו כל ימות הרגל ולאציטלנו [מו"ק י, ב], וכן מרגוש ירושלמי דייקא שם ויפת אל שהמלה נבדשתה ט, גו., שנעמט שהוא כעין סדין ולא חלוק וכמותה. ולאזורה משמע שאינה בגדי הכוהה צוה הענין. ולא כפי רבותיו של רש"י שפי' לעיל בפרק הממונה [נה, ב] דהתן שעשמה לו אמו כמות בד מאה מנה לזבשה ועובד בה עבודת יחיד דהיינו מקרא פרשה באטענתל לנן משל', דלא [פרין] [פרשית] האל שאינו כמות, וגם הקשה רש"י שם פליהם דלא קמי צם האל ונלכד שומקנסה לצינור, וגם הפייט יסד את הכמות סוכר [שאין] [סאן] בגדי הכוהה, ועוד דלא אמרינן [בבבלי ו'] [הכא מכללן] דקריאה לאו עבודה היא, ועוד עבדי חשיב ואפילו של יחיד לא היה מקשה כהן כלום.

מסורת הש"ס

א] כ"ל על, ב] ובערוך ערך חרץ גרס אמר רבא דשויה חרוכא איכא בינייהו], א] גבי ירושלמי חורון], ד] טוטה מ:, ב] [מגילה כד:], א] גירי סדר המשנה וירושל' עומד ומקבל וקורא עומד וקורא וכו', א] וי' בתשעה שבתשמיז וי"טו], ח] [לקמן ע"א., ט] גבי ר"י היתה נעשית כחשתי], י] תמיד כה:, כ] פסחים נט. יבמות מ. ג., ג] וויקרא נזו], ט] [לקמן ע"א., ז] שם:], ב] [לקמן ע"א.,

גליון הש"ס

בתנאי' קורא על פה. עיין ברבנו יוסף פ"א דברכות דף ז"ב:

הגהות הב"ח

א] בתנאי' ר' ישמעאל אומר והלא סימן אחר כו'. י"ב ברייתא היא: ב] ב' בתנאי' וכן גדול עומד ומקבל וקורא. י"ב כ"א עומד וקורא: א] שם ועל המקדש בפני עצמן ועל ישראל בפני עצמן ועל הההנים בפני עצמן ועל שאר התפלה כ"ל וזביות ועל ירושלים בפני עצמה נמחק וזביות בפני עצמן מוקפין וי"ב כ"א ועל הההנים ועל ישראל ועל שאר התפלה:

הגהות הגר"א

א] בבשנה ר' ישמעאל כו' עד כסעל ילבינו תח"מ: ב] ג' דקסבר ר' יהודה תח"מ: ג] [ב] בבשנה ועל המקדש ועל הההנים ועל ישראל בפני עצמן ועל שאר התפלה. כ"ל:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] בתנאי' ער הכהנים צפ"ע ועל שאר התפלה. י"ב ע"י כנרייתא לקמן דף ע' ע"א ת"ר על המורה וכו' וע"י מ"ע ד"ה על המורה כו' ודו"ק:

לעיו רש"י

ריידריגרידיו"ש. משמר ערפי.

תוס' ישנים

ורבי אליעזר ב"ר יעקב הוא. דלא צעי שיהא שם דשן ומ"מ גמר שלג [ממתת] מעל שפך הדשן צמקוס שפיכת הדשן. וקב"ץ רבי יהודה ביוץ שהגיע שעיר אראש המדבר נעשית מצווה. ואו היה קורא מיד הפרשה. משמע לכאורה (דפליגי לח"ק) [דפליג אר"א הקצר] דלאמר לעיל [סו, א] כשהגיע שעיר למדבר מלבין ויודעין היו שנעשית מצווה וזהו כשהגיעו

היה קורא מיד הפרשה. משמע לכאורה (דפליגי לח"ק) [דפליג אר"א הקצר] דלאמר לעיל [סו, א] כשהגיע שעיר למדבר מלבין ויודעין היו שנעשית מצווה וזהו כשהגיעו

[נחלקן] [נלעל] שעד אותה שעה לא היה מלבין כדקאמר לעיל דילמא קדים ומלבין כו' וזמנין דגמיי ליה לרישוי כו' (אלא) [אלמלא] לא היה מלבין עד שעת דחסיפא לגמרי, ולפי [מה] שפירש התלמוד המשנה לעיל (לימא) [לימ] ליה לרי' יהודה דהכא שדיו קושרין אותו חזיו כסעל ותליו כיון קרינו כיון שמלבין היה (מגיש) [נשוגיען] למדבר. הדרן עלך שני שעירי

פרק שביעי בתנאי'. בא לו בתן גדול לקרות בו'. האל הואיל והפסוק עבודת היום וגם עשה עיקר עבודות כפרה יס לקרות ולגבך שביעי בתנאי'. ואם רצה לקרות בנבגדי ביוץ קורא. אבל בבגדי וזב אין לקרות שאין ללבוש בתחילה בגדי וזב אם לא לצינך עבודה, ואמרינן לעיל בפרק הממונה [ג], א] שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה ועשון שחטא טבילה סמוך לעבודה כהונה. גמ'. מבכ"ז דקריאה לאו עבודה היא. מדלא צעין שומקנסה לצינור לכל הפחות, ועוד דאטענית אינו כמות ותלוק כפי רש"י אלא הוא כמו שדין להעשף (בס) [בה] כמו אדרת שנער איטעל דמילתא בטנהדרין [נח, א] ואיטעל דפרקוה אמימנא ויבמות סו, ב]. וכן היה לזבז איטעלל בת מאה [שבת קכח, א], וכן נותנין לו כל ימות הרגל ולאציטלנו [מו"ק י, ב], וכן מרגוש ירושלמי דייקא שם ויפת אל שהמלה נבדשתה ט, גו., שנעמט שהוא כעין סדין ולא חלוק וכמותה. ולאזורה משמע שאינה בגדי הכוהה צוה הענין. ולא כפי רבותיו של רש"י שפי' לעיל בפרק הממונה [נה, ב] דהתן שעשמה לו אמו כמות בד מאה מנה לזבשה ועובד בה עבודת יחיד דהיינו מקרא פרשה באטענתל לנן משל', דלא [פרין] [פרשית] האל שאינו כמות, וגם הקשה רש"י שם פליהם דלא קמי צם האל ונלכד שומקנסה לצינור, וגם הפייט יסד את הכמות סוכר [שאין] [סאן] בגדי הכוהה, ועוד דלא אמרינן [בבבלי ו'] [הכא מכללן] דקריאה לאו עבודה היא, ועוד עבדי חשיב ואפילו של יחיד לא היה מקשה כהן כלום.